

ทม วิทยาตม

รากษสโหด

“คนน่ากลัวกว่ายักษ์มาร”

โรงแรมที่ซ่อนความลับชั่วร้ายในอดีต
ใครเข้ามาครอบครองมีโอกาส **ตาย** สูง

กาฬ
กาล
GALAGAAN

สุริ ปิงสุทริวงค์ เขียน

รากษส ไฮเต็ล สู่ ปิงสุทวิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	พงศธร ดนัยสวัสดิ์ ปาริชาติ วงศ์แสนศรี ณลิกาญจน์ ปทุมทิพย์อนนท์
ออกแบบปก	:	KDO Studio
ออกแบบรูปเล่ม	:	ศรัญญา เจริญสัมฤทธิ์
ภาพประกอบ	:	Sharifstudiobkk
ภาพแผนที่	:	Babyz_723

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

สู่ ปิงสุทวิวงศ์.

รากษสไฮเต็ล.- กรุงเทพฯ : บุ๊ค โทม์, 2567

432 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-14-0623-3

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำนักเขียน

“รากษสไฮเติล” เป็นเรื่องราวต่อจาก “ใครว่าผมเป็นหมอผี” ซึ่งผมเขียน และเคยเผยแพร่เมื่อหลายปีก่อน หลังจบเหตุการณ์แก๊วกฤต ในอาคารสูงใจกลางเมืองหลวงได้ราวหนึ่งปี ทิม วิทยาคม ชายหนุ่ม นักเขียนนอก ผู้สืบสายวิชาอาคมจากบรรพบุรุษสมัยอยุธยา ได้พบรัก ครั้งใหม่กับหญิงสาวชื่อ วรันธร

วรันธรซื้อสิริสวัสดิ์เก่ามาปรับปรุงและเปิดดำเนินการ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี จนกระทั่งเกิดการฆาตกรรมติดต่อกันหลายครั้ง ฆาตกรทุกคนต่างอ้างว่า “บางสิ่งในโรงแรมอยากให้เรา” หลังจากนั้น โรงแรมริมคลองใหญ่ท่ามกลางทิวเขาและหมู่ไม้ร่มรื่นแห่งนั้น ก็ค่อยๆ เผยความลับที่ซ่อนเอาไว้ออกมา

วรันธรพบเทวรูปสตรีโบราณถูกทิ้งไว้ในห้องนิรภัย ซึ่งเจ้าของเดิมนับถือบูชา เทวรูปนั้นเป็นตัวแทนของ รากษส เทพกึ่งปีศาจร้าย ที่ชอบกินเลือดกินเนื้อมนุษย์ ทิมเข้ามาช่วยวรันธรคลี่คลายปริศนาในโรงแรมว่าเหตุร้ายและการฆาตกรรมทั้งหลาย คือการกระทำของรากษสหรือมนุษย์กันแน่

มีผู้กล่าวว่า ถ้าคุณมีเรื่องราวอยากจะเล่าในที่สุดมันก็ต้องออกมา นิยายเรื่องนี้เช่นกัน มันอยู่ในใจของผมมาอย่างยาวนาน เมื่อออกมาแล้ว ก็หวังว่าจะถูกใจเพื่อนนักอ่านที่ชื่นชอบนิยายลึกลับสืบสวน รวมทั้งผู้ที่เคยอ่านภาคแรก และยังสนใจเรื่องราวของ ทิม วิทยาคม

สุธี ปิงสุทวิวงศ์

มณฑารีสอร์ท

42 RA1; 67,200 SQM

ป่าหลังโรงแรม

บ้านพักคนงาน

บ้านเจ้าของ

พื้นที่สำหรับปลูก

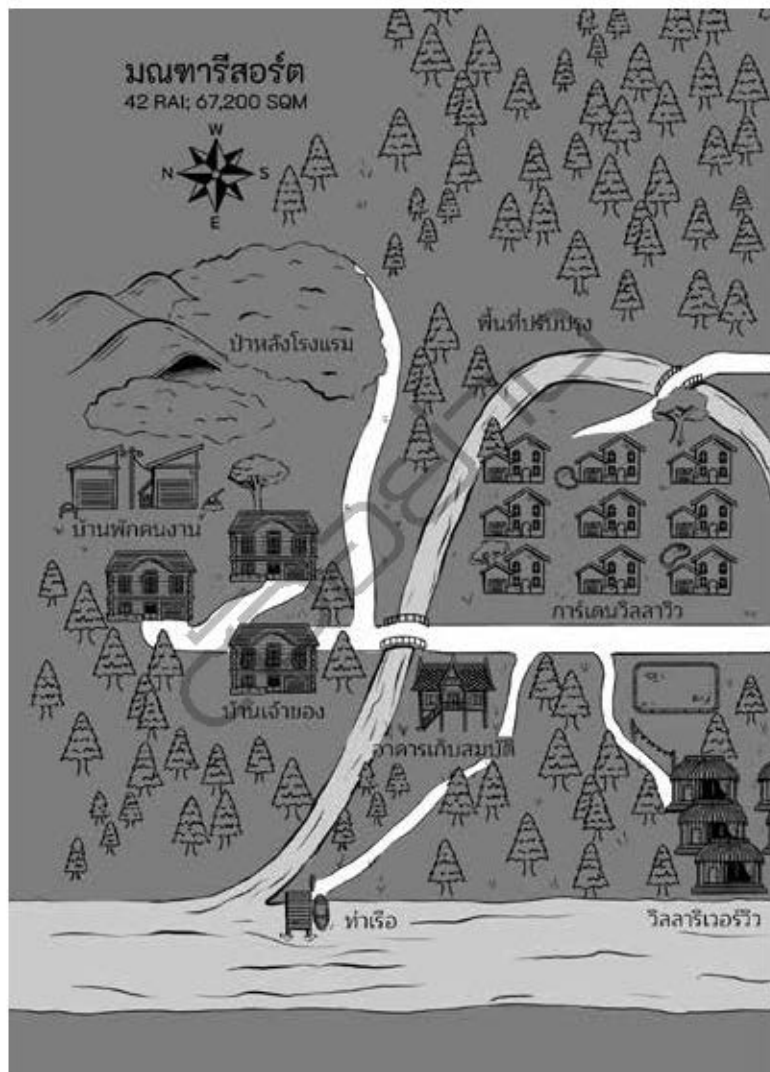

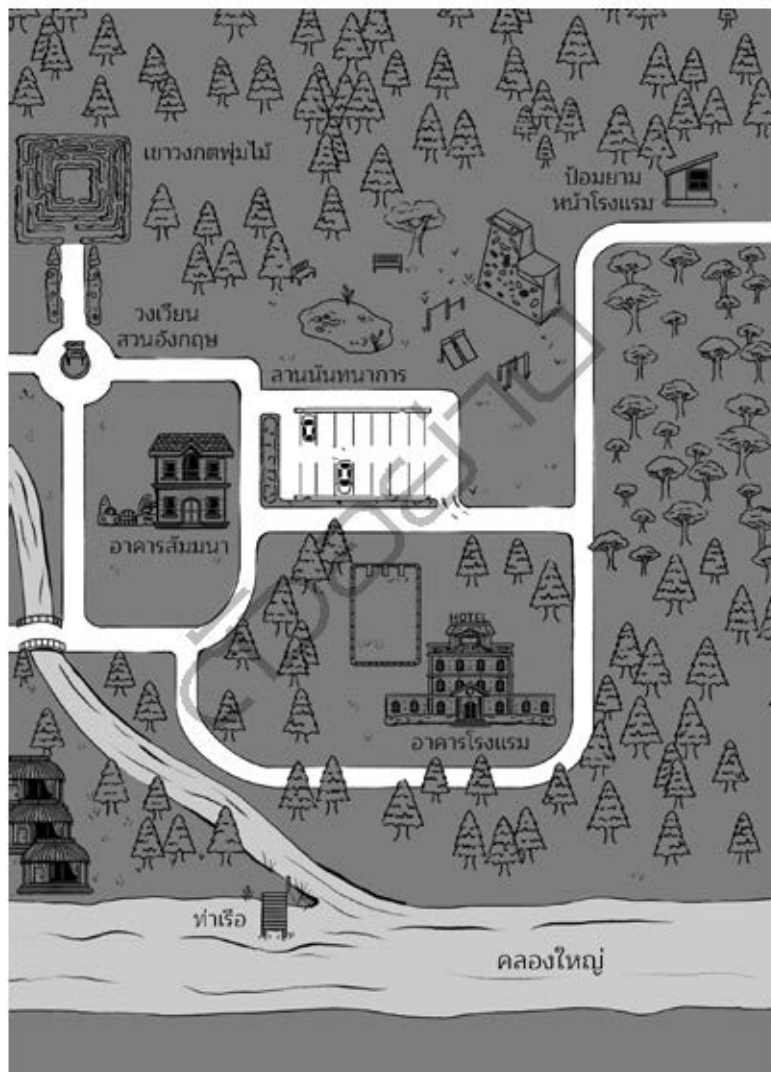
การเคมวีลลาวี

อาคารเก็บสมบัต

ท่าเรือ

วิลล่าเวอริว

คำนำสำนักพิมพ์

ผมได้รับเรื่องนี้มาอ่านครั้งแรกรู้สึกได้ว่า แค่อ่านเรื่องก็น่าสนใจแล้ว เพราะเคยผ่านหูผ่านตากับคำว่า “รากษส” มาเล็กน้อย ความรู้แบบผิวเผินทำให้ระลึกได้ว่ารากษสเป็นประเภทหนึ่งของยักษ์ แต่ไม่มีความทรงจำว่าเป็นประเภทดีหรือร้ายแต่อย่างใด

ยิ่งพอได้อ่านต้นฉบับที่หนาสองร้อยกว่าหน้าเอสิก็ยิ่งทึ่งว่า ผู้เขียนสามารถหยิบรากษส ยักษ์ในตำนานมาเขียนลึกลับขนาดนี้ได้ยังไง เพราะการเดินเรื่องมีความลึกลับซับซ้อนไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง

ผมอ่านซีรีส์ “ทิม วิทยาคม” มาบ้างแล้วในเรื่อง “ใครว่าผมเป็นหมอผี” นั้นถือเป็นการเปิดตัว ทิม วิทยาคม ได้อย่างหลอ..หลอทั้งตัวละครและการเดินเรื่อง และพอได้มาอ่าน “รากษสไฮเดิล” ซึ่งเป็นภาคต่อจากใครว่าผมเป็นหมอผี ก็ยิ่งเห็นการเจริญเติบโตของทิม วิทยาคม ได้อย่างชัดเจน

ทิม วิทยาคม เป็นตัวละครที่มีสองมิติชัดๆ กันอยู่ในตัวเอง เป็นหนุ่มหล่อจบจากเมืองนอกเมืองนาทำงานบริษัทฝรั่ง แต่ในอีกด้านหนึ่งก็เป็นผู้เรื่องไสยเวทย์ เพราะสืบเชื้อสายมาจากตระกูลที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์ โดยเฉพาะตัวทิมเองนั้นถือได้ว่าเป็นคนมีพรสวรรค์ทางด้านนี้อย่างเอกอุเลยทีเดียว

ตัวละคร ทิม วิทยาคม ในเล่มนี้เก่งกล้าขึ้น ลุยมากขึ้น บุกถึงเลือดถึงเนื้อมากขึ้น ซึ่งแน่นอนย่อมทำให้เนื้อเรื่องสนุกถึงใจอย่างเข้มข้นตามไปด้วย แต่ตัวของทิมเองก็ยังคงเห็นความเป็นหนุ่มหล่อ ที่ค่อนข้างใสซื่อต่อเรื่องความรักอยู่

ส่วนข้อกังวลที่ว่า ถ้าไม่เคยอ่านใครว่าผมเป็นหมอผีมาก่อน แล้วจะมาอ่าน “รากษสไฮเดิล” รู้เรื่องหรือเปล่า ขอบอกว่าซีรีส์ “ทิม วิทยาคม” นี้ผู้เขียนตั้งใจเขียนให้เนื้อความแยกจากกันในแต่ละตอนอ่านรู้เรื่องแบบจบในตอนได้อย่างสบาย

สุดท้ายนี้ทราบมาว่า คุณสุธิ ปิงสุธิวงศ์ ตอนนี้นำกำลังตั้งหน้าตั้งตาเขียน “ทิม วิทยาคม” ในภาคต่อไปอยู่ คงไม่ต้องบอกกระมังครับว่าจะสนุกแค่ไหน ขอให้ตั้งใจรอหยอดกระปุกกันไว้เลยเถิดๆ นี่ได้พบกันแน่

สำนักพิมพ์ฟ้าพิกาล

บันเทิง ชันเชิง และบุญญา

บทนำ

วันนั้นเป็นวันดีสำหรับวันธร ธุรกิจโรงแรมที่หล่อนเป็นเจ้าของ มีลูกค้ามาพักเกือบเต็มทุกห้อง หล่อนยุ่งกับงานจนจำไม่ได้ว่าทำอะไรไปบ้าง ภายหลังเมื่อให้การกับตำรวจ ความทรงจำจึงค่อยชัดเจนขึ้น

หนุ่มสาวสองคนมาลงทะเบียนเข้าพักจนกระทั่งวันธรอยู่ที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ ทั้งคู่จองห้องพักผ่านระบบออนไลน์มาล่วงหน้า ห้องเตียงเดี่ยว เสียด้วย วันธรรับบัตรประชาชนชายหนุ่มมากรอกข้อมูลเข้าคอมพิวเตอร์ เขาอายุราวยี่สิบสามปี ส่วนแฟนสาวนั้นเขาไม่ถูกว่ายังเป็นนักศึกษาหรือเพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัย ใบหน้าดูน่ารักอ่อนวัย

“พี่ครับ” ชายหนุ่มพูด

“ถ้าจ่ายด้วยบัตรเครดิตมีชาร์จอะไรเพิ่มหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ สามารถใช้ได้เลย” วันธรตอบยิ้มๆ

แฟนสาวเอ่ย

“ไหนบอกว่าบัตรโดนล็อกไป”

“ก็แค่ลองถามดู ไม่ได้หรือไง” ชายหนุ่มมีสีหน้าไม่พอใจ

ทั้งสองแต่งกายเหมือนหนุ่มสาวฐานะดี ชายหนุ่มผิวขาวร่างสูง ทำผมสีน้ำตาลอ่อน ส่วนแฟนสาวรูปร่างบาง ไว้ผมสั้นแค่ตึงหู วันธร

ส่งคีย์การ์ดและบัตรอาหารเข้าให้ แล้วเรียกพนักงานชายให้ไปยก กระเป๋ที่ลานจอดรถ และให้พาขึ้นห้องพักที่ชั้นสี่ของอาคาร

หลังจากหนุ่มสาวทั้งสองไปแล้ว วรันธรรอกจากเคาน์เตอร์ ไปทักทายพูดคุยกับบรรดาแขกที่มาพัก โถงชั้นล่างวางชุดโซฟาไว้ตลอด แนวผนังกระจก มองออกไปเห็นสวนเขียวสดในแสงยามบ่าย

วรันธรรอกจากอาคารโรงแรมราวบ่ายสามโมง เดินลงไปตาม ทางลาด ด้านนอกโล่งกว้าง ห้องฟ้าสดใส เห็นทิวเขาอยู่ลิบๆ วรันธรรวมเสื้อยืด กางเกงสแลกกับรองเท้าผ้าใบ เคลื่อนไหวได้คล่อง หล่นไปดูแลลูกค้าที่ลานนัดพบการ เป็นพนักงานบริษัทเอกชน กว่าเจ็ดสิบชีวิตมารวมประชุมและสร้างความสัมพันธ์กัน

พอเสร็จกิจกรรมกลางแจ้ง ลูกค้ากลุ่มเดิมกลับมาที่อาคาร สัมมนา กระทั่งมาจบงานแยกย้ายกันไปหลังมือค้ำที่ห้องอาหารชั้นล่าง อาคารโรงแรม วรันธรรแก้ปัญหาพนักงานสารพัด ส่งพนักงาน ค่อยกับ ลูกค้า เวลาผ่านไปรวดเร็ว จำได้ว่าดูนาฬิกาข้อมืออีกทีเกือบสามทุ่ม แล้ว ช่างนอกห้องฟ้ามืด มีฝนโปรยลงมา

วันธรรมดาที่โรงแรมหยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่ตั้งใจจะโทรหาแม่ เพื่อถามว่ารับประทานอาหารค่ำหรือยัง พนักงานหญิงหลังเคาน์เตอร์ แจ้งว่าลูกค้าหนุ่มสาวที่เข้าพักตอนบ่ายโทรมาขอให้ขึ้นไปหาที่ห้องพัก เขาโทรมาหลายครั้งแล้ว

“เขาบอกใหม่ว่าเรื่องอะไร” วรันธรรถาม

“ไม่ได้บอกค่ะ หนูพยายามถามเหมือนกันว่ามีปัญหาอะไร หรือเปล่า แต่เขาไม่ยอมบอก” พนักงานหญิงพูด

“เสียงเขาเป็นยังไง โมโหไหม”

“ไม่นะคะ ฟังดูเฉยๆ เหมือนแค่อยากคุยกับคุณฝ่าย”

อาคารโรงแรมเป็นรูปตัวแอล พอออกจากลิฟต์ที่ชั้นสี่ วรันธรร

เดินไปตามระเบียบทอดผ่านหน้าห้องพักท่ามกลางเสียงฝนพรำ มอง
ลงไปเห็นสระวายน้ำชั้นล่างราวกับถาดสีฟ้าเรืองๆ โคมในสวนสว่างเป็น
ดวงๆ ยังมีลูกคำต่างชาติที่โต๊ะริมสระ คงดื่มกันอยู่ เสียงหัวเราะแว่วมา
พอมองไปข้างหน้า หล่อนชะงัก

ชายหนุ่มยืนพิงราวระเบียงอยู่น้ำห้องพัก ประตูเปิดอยู่
วรินทร์เพิ่งรู้ว่าจำชื่อลูกคำไม่ได้ พูดยัง
“สวัสดีค่ะ เป็นยังไงบ้างคะ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

ชายหนุ่มหันมา บางสิ่งในสีหน้าเขาทำให้หล่อนสังหรณ์ใจ วรินทร์
มองเข้าไปในห้อง เห็นเก้าอี้ๆ ยืนพื้นปลายเตียง แฟนสาวคงนอนอยู่
บนเตียง มองไม่เห็นหัวหีบหรือตีนอยู่

“ผมไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร” ชายหนุ่มเอามือลูบหน้า ใบหน้า
แดงเรื่อ

“ไม่เข้าใจเลย”

“เดี๋ยวนะค่ะ” วรินทร์พูด

“เกิดอะไรขึ้น”

“ผมบ๊อบคอบแฟนผม” ชายหนุ่มพูด

“ผมคิดว่าเขาตายแล้ว”

วรินทร์ไม่รับรู้สิ่งที่เขาพูด คำพูดของเขาไม่สมเหตุสมผลจนสมอง
ของหล่อนมึนงงไปชั่วขณะ

ได้ยินเขาพูดอีกว่า

“ผมไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงทำไปแบบนั้น เราทะเลาะกันแล้วมัน
เหมือนกับว่า-” เขาตัวสั่น “อะไรบางอย่างในโรงแรมนี่อยากให้ผมทำ-”

วรินทร์เข้าไปในห้อง แสงสลัวมองเห็นเครื่องเรือนได้รางๆ รู้สึก
เคลื่อนไหวที่ได้เชื่องช้า กว่าที่จะก้าวที่ละก้าว

หญิงสาวนอนหงายอยู่บนเตียง แสงโคมข้างเตียงส่องใบหน้าซีด

ชาวไร่ชีวิต สองแขนวางอยู่ข้างลำตัว

แฟนสาวตายแล้ว

วันธรรหันไปหาชายหนุ่มที่นอกห้อง เขาเป็นช่างซ่อมกระเบื้อง แล้วกระโดดหายลงไป เสียงกรีดร้องดังขึ้นมาจากชั้นล่าง วันธรรรีบออกมาชะโงกดูกระเบื้อง ร่างชายหนุ่มนอนแน่นิ่งอยู่ที่พื้นข้างสระว่ายนํ้า เสียงลูกคำที่เห็นเขาหล่นกระทบพื้นยังหวีดร้องไม่หยุด

วันธรรเกาะราวนั่งเหมื่อนเป็นหินอยู่ตรงนั้น ความไฝฝืนและ เป้าหมายทั้งหลายแหล่ร่วงตามลงไป เหมื่อนหัวใจโดนจุดกระชากลงไป ในความมืดมิดเบื้องล่าง

บทที่ ๑

เรือนไทยหลังนั้นมีอายุกว่าหนึ่งศตวรรษ ปลูกสร้างแบบเรือนหมู่
อยู่ริมคลองบนที่ดินเก่าแก่ฝั่งธนบุรี เป็นเรือนห้าหลังเชื่อมกันด้วยชาน
ตรงกลาง ทิมชัยรัตนธำมาจรอด พอขึ้นบันไดมาก็พบ ช่อแก้ว มารดา
ของเขายืนชี้นิ้วสั่งคนงานให้ปิดกวาดเช็ดถูระเบียงเรือนใหญ่ ช่อแก้วเป็น
คนเสียงดัง พูดแต่ละที่ได้ยินไปถึงอีกเรือน

พอเห็นทิม ช่อแก้วเอ่ยพึมพำ

“อ้าว! วันนี้เจ้านึกยังไง มาแต่เช้าละนี่”

“ก็คิดถึงแม่ไง” เขาเข้าไปกอดแม่

ช่อแก้วลูบหัวลูกชาย พุดกลั้วหัวเราะ

“นี่เจ็งจะมาขอสตางค์หรือยังไง ถึงมาอ่อนแม่แบบนี้”

“แม่เห็นฉันเป็นคนยังงี้” ทิมพุด

“นี่แม่เตรียมดอกบัวจะไปใส่บาตรหรือ”

“เออ เจ็งมาก็ดีแล้ว เดี่ยวช่วยแม่หิ้วปิ่นโตไปทำน้ำ ไปใส่บาตร
ด้วยกัน”

ทิมลังเลอยู่ชั่วขณะ เขาไม่ได้ลงไปศาลาริมคลองนานแล้ว พอ
ช่อแก้วยกถาดดอกบัวเดินไป เขาก็จำใจถือปิ่นโตสามถาดตามหลังแม่
ไปด้วย

ผ่านซุ้มประตูลงบันไดไปที่ชานพักแล้วลงบันไดไปอีกทอดถึงศาลาท่าน้ำ ทิมวางปืนโตนั่งห้อยขามองน้ำในคลองไหลเป็นริ้วคลื่น คลองกว้างขนาดเรือหางยาวสองลำแล่นสวนกันได้ บ้านเรือนฝั่งโน้นมีต้นมะม่วงต้นกล้วยปลูกอยู่เหมือนบ้านเขา

ทิมมองระลอกน้ำไหลต่อเนื่อง ลมพัดใบไม้แห้งปลิวเข้ามาในศาลา เขาค่อยๆ จมลงในห้วงภวังค์ คล้ายแลเห็นภาพชายวัยกลางคนว่ายนํ้าพยายามจะตัดคลองไปขึ้นฝั่งตรงข้าม ทิมยังนึกหน้าออก แม้เวลาผ่านไปสิบหกปีแล้ว ชายหน้าตาคล้ายแขกไว้เครา สักยันต์ตามตัว ขณะนั้นทิมอยู่ในชุดนักเรียนมัธยมปลาย มือกำกิ่งไผ่ยืนอยู่จุดเดียวกันนี้ ตอนแรกยังเห็นชายไว้เคราว่ายนํ้าได้อยู่ ทว่าไม่นานกระแสนํ้าซัดชายไว้เคราลอยไป ฝลุบๆ โผล่ๆ ไกลออกไปทุกที ในที่สุดก็จมหายไป

เวลานั้นทิมอายุสิบห้าปี ไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกของตัวเองออกมาอย่างไร บัดนี้ในวัยสามสิบเอ็ดปีความรู้สึกเหล่านั้นย้อนกลับมาอีกครั้งเหมือนเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นนาที่นี้เอง นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนตายเพราะคาถาอาคมของเขา ทิมนึกสงสัยว่าจะเป็นศพสุดท้ายหรือไม่

“นั่นไง พระมานอนแล้ว” เสียงแม่ปลุกเขาจากภวังค์

เรือแจวมาเทียบท่า เด็กวัดคืนปืนโตเปล่าให้ ซ่อแก้วใส่บาตร พระสงฆ์ด้วยดอกบัว ขนมห่อใบตอง ส่วนอาหารคาวพวกแกงและข้าวสวยอยู่ในปืนโต ไม่ต้องตักแกงใส่ถุงพลาสติก ซ่อแก้วและทิมพนมมือรับพรพระ หลังจากนั้นเด็กวัดพายเรือพาพระสงฆ์เดินทางต่อไป

ทิมถาม

“เดี๋ยวนี้แม่อีกยังตื่นมาใส่บาตรทุกเช้าเลยหรอ”

ซ่อแก้วพยักหน้า

“ก็มาทุกเช้านั่นแหละ บางทีนึกขี้เกียจอยู่เหมือนกัน แต่ทำจน

ติดนิสัยแล้ว บางวันฟางก็มาด้วย คนอื่นๆ ก็มีบ้าง ทางเรือนโน้นในสภาร
ที่ทำน้ำของเขา เราก็ทำของเรา ทำบุญให้พ่อเจ็ง”

“แล้วแม่รู้ได้ไงว่าพ่อได้บุญ บางทีพ่ออาจมีเสียใหม่อยู่บนสวรรค์
ไปแล้วก็ได้”

“เจ็งนี่ปากพล่อยจริงๆ บาปนะโว้ย พุดแบบนี้”

ทิมหัวเราะเบาๆ ถามว่า

“เฮอ เมื่อวานหอยออก แม่มีถูกบ้างหรือเปล่า”

ช่อแก้วทำหน้าย่น

“ถูกกะผีอะไรล่ะ โดนกินหมดเลย ไข่แป้นชวนให้แม่ตามซื้อ
เลขผีบออะไรของมันไม่รู้ แม่ตามมาสามงวดแล้ว คราวหน้าไม่เอา
แล้ว”

“ไม่เป็นไร แม่ไม่ต้องไปเครียด เล่นพอเพลินๆ สมองจะได้คมกริบ
อย่างนี้ไปเรื่อย”

“หมูนี้อไข่แป้นอารมณ์ไม่ค่อยดี มันคงจะหมั่นไส้เจ็งขึ้นมาอีกแล้ว
ก็เจ็งใช้ดาตาสะเดาะกฤษณ์เจ้าตัววิปัสสนาออกมาได้ ส่วนมันทำเท่าไร
ก็ไม่สำเร็จ ไข่แป้นบ้า ชอบมาพุดแหวะเจ็งให้แม่ได้ยิน แม่อยากจะทำ
ไม้กอล์ฟตีกอล์ฟมันน่ะ”

“แม่เล่นกอล์ฟด้วยหรอ”

ช่อแก้วอมยิ้ม

“เฮอ ทำไมวะ อย่างแม่นี้เล่นกอล์ฟกะเขาไม่ได้หรือไง เพื่อนๆ
แม่เขามาชวนเลย ช้าก็เอว่ะ ไปก็ไป แพงฉิบหาย เล่นไม่กี่ครั้งเอง
ยังดีไม่ค่อยเป็น เพื่อนเขายังชวนไปเดินลีลาศด้วย เดียวอาทิตย์หน้า
แม่ก็ไปอีก”

“แม่นี้ทันสมัยจนฉันทายเลย” ทิมหัวเราะ

ช่อแก้วพุดด้วยสีหน้าจริงจัง

“แล้วเรื่องหาเมียของเฮ้งล่ะ ไปถึงไหนแล้วทิม”

ทิมสะดุ้ง

“นี่แม่เล่นจู้โจมไม่ให้ตั้งตัวเลยหรือนี่” เขายิ้มแห้งๆ

“เฮอ ก็ซำรออุ้มหลานซำอยู่ จะให้แม่ตายไปก่อนหรือไง หา!
ถามจริงๆ ตอนนี้องค์หาแฟนได้หรือยัง”

ทิมหัวเราะหะเหะ

“ยังหรอจะแม่ แต่ตอนนี้มีแคนดิเดตหลายคน สวยๆ ทั้งนั้น
ฉันเลือกไม่ถูกเลย”

ซอแก้วชี้หน้า

“ซำอยากจะถีบเฮ้งให้ตกคลองนัก ยังมีหน้ามาคุยโตอีก
เจ้าประภพบอกว่าคราวที่แล้วคุณอะไรที่สวยๆ นะ เฮ้งเป็นฝ่ายบอกเลิก
เขา แม่ซำใจพุดไม่ออกเลย”

ทิมสั่นศีรษะ

“ฉันว่าแม่ซำใจเพราะแพ้นั้นมากกว่า อย่ามาไม่หน้อยเลย”
พุดจบเขาผลุนผลันลุกขึ้นหลบเท้าซอแก้วที่ถีบมา แม่ร้องเอ็ดโหมง
โง่งเงง ทิมหัวเราะวังหนี่ขึ้นบันไดมาบนเรือน

พอขึ้นจากทำน้ำ ทิมแวะเรือนเล็กซึ่งเป็นห้องพระและเคยเป็น
ห้องทำงานของอาจารย์เขม วิทยาคม พ่อผู้ล่วงลับของเขา ห้องนั้น
ไม่ใหญ่นัก ปกติค่อนข้างสโลว์ แต่วันนี้จะมีคณะอาจารย์มหาวิทยาลัย
มาขอศึกษาเอกสารโบราณจึงเปิดหน้าต่างไว้ แสงยามเช้าส่องโต๊ะหมู่
พระพุทธรูป กระดานไม้โบราณที่เรียกว่า “กระดานครู” ตลับเงินบรรจุ
ผงปถมัง รวมทั้งพระกริ่ง ดูสว่างเรืองรองราวกับเรือนเทพ ทิมคุกเข่า
ลงกราบพระ แล้วหันมากราบรูปถ่ายของเขมซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังด้านหนึ่ง
ภาพนั้นถ่ายขณะพ่อบวชเป็นพระภิกษุ หน้าเรียบเฉย นัยน์ตาวาววับ

เปี่ยมด้วยอำนาจจิตจึงลงมาที่เขา

ภายในห้องเต็มไปด้วยยโราณวัตถุ ผนังด้านหนึ่งตั้งตู้หนังสือบานกระจกใบใหญ่ เก็บคัมภีร์และตำราที่ถือเป็นแม่บท อย่างคัมภีร์ปถมัง อธิษฐาน ตรีนิสิงเห มหาราช และรัตนมาลา เขียนด้วยลายมือในสมุดไทยดำ ปัจจุบันไม่มีใครจำได้แล้วว่าเขียนขึ้นเมื่อใด

ที่มุมห้องมีตู้ไม้สูงเท่าหน้าอก ขอบบานแกะสลักลวดลายคล่องแม่กนกแจทองเหลืองโบราณ ตั้งแต่เกิดมาทิมยังไม่เคยเห็นลูกกนกแจสำหรับไข ผู้ที่จะเปิดตู้นี้ได้โดยไม่ทุบทำลายต้องมีอาคมขลังพอจะสะเดาะกนกแจเท่านั้น ภายในมีเอกสารบันทึกประสบการณ์การใช้อาคมและฝึกปฏิบัติสณนากรรมฐานของบรรพบุรุษสกุลวิทยาคม ตั้งแต่โบราณจนมาถึง เทียด ทวด ปู่ และพ่อของเขา

ทิมหันไปมองรูปถ่ายของพ่อแล้วคิดในใจว่า เขาไม่มีความสามารถอะไรมาเขียนบันทึกเก็บให้ลูกหลาน วิชาอาคมคงสิ้นสุดในรุ่นของเขานี่เอง

“ทิม แยกมากันแล้วนะ” เสียงดังขึ้น ทิมหันไป

ขจรนำผู้มาเยือนสามคนเข้ามาที่ระเปียงเรือน เป็นอาจารย์และนักศึกษابริญญาโทจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง อาจารย์ชายวัยกลางคนและนักศึกษาสาวสองคนทำวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อโบราณในสังคมไทย

ขจรมีศักดิ์เป็นอา ผู้สืบทอดวิชาโหราศาสตร์ อาศัยอยู่ที่เรือนอีกหลังหนึ่ง แนะนำทิมต่อผู้มาเยือนว่า

“นี่เ็นครับ อาจารย์ทิม ทายาทวิชาอาคมของเรือนนี้ อย่างที่ผมเคยเล่าให้ฟัง หลานผมคนนี่คือหนึ่งในผู้ที่ยังหลงเหลืออยู่ในยุคนี้ มีอะไรให้เขาอธิบายได้ เห็นรูปหล่ออย่างนี้ไม่เจ้าชู้นะครับ โดนผู้หญิงหลอกมาหลายครั้งแล้ว ถ้าน้องๆ สนใจ พอเสร็จงานก็ลองคุยได้เลย”

ทุกคนหัวเราะ ทิมวางท่าไม่ถูก พูดว่า
 “โอ้ อาอื่น ทำไม่ต้องเผากันกลางแจ้งแบบนี้ด้วย”
 “ใครๆ ก็หวังว่าเรื่อนี้จะไม่มีคนรับช่วง” ขจรพูด
 “ถ้าทิมไม่อยากให้ห้องที่รีบๆ มีลูกเสียทีสิ”

อาจารย์ผู้ชายเอ่ยว่า

“อาจารย์ทิมคุยกับแฟนให้ดีๆ ถ้าไม่พร้อมก็ขออนุมัติให้มีเมีย
 เพิ่มอีกคนหนึ่ง จะได้มีลูกได้สำเร็จ”

ทิมกะพริบตา ไม่รู้จะตอบมุกนี้อย่างไร ขจรมยิ้ม ตอบแทนว่า

“อาจารย์ทิมยังไม่มีแม่แต่อยู่ที่แฟนเลย ยังไม่ต้องขออนุญาต
 มีเมียน้อยหรอก หาเมียหลวงให้ได้ก่อนดีกว่า”

นักศึกษาสาวคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“อาจารย์ทิมสนใจไหมคะ ไม่ต้องใช้คาถาอะไรก็ได้ คุยกันดีๆ
 หนูก็ยอมแล้ว”

ทุกคนฮาออกมาหนักกว่าเดิม ทิมเกาศีรษะ พยายามหันเห
 ความสนใจ

“ผมเปิดตู้วิปัสสนาให้เรียบร้อยแล้วนะอาอื่น เข้าไปใช้ได้เลย”

ขจรจับแขนเขา

“เมื่อไหร่เหมือนเห็นรณฤทธิ์มาถามหาทิมอยู่นะ แต่อาไม่รู้ว่าเขา
 เดินไปไหนแล้ว”

ทิมพยักหน้า แล้วขอตัวออกจากกลุ่มนั้น

ชายผมเกรียนยืนรออยู่หน้าเรื่อนใหญ่ขนาดสามช่วงเสา เมื่อเห็น
 ทิมก็กรากเข้ามาตบปาดอย่างแรง

“ไม่ได้เจอกันนานเลยทิม สบายดีไหม”

“ผมสบายดี ฟิรณฤทธิ์ไปไหนมา ทำไมถึงมาที่นี่ได้” ทิมพูด

“พอดีเอาของมาฝากคุณแม่ทิมทำบุญ ได้ยินว่าทิมอยู่ที่นี้ เลย
รอเจอสักหน่อย เดี๋ยวก็ต้องรีบไปทำงานต่อแล้ว”

“โห นี่วันอาทิตย์ทำงานด้วยหรือพี่ ชยันอย่างนี้ต้องได้เลื่อนขั้น
เร็วแน่ๆ”

“เวลานี้พี่ขึ้นเป็นรองผู้กำกับแล้ว ยศพันตำรวจโท” รัตนฤทธิ์พูด
ยิ้มๆ

ทิมร้อง

“โอ้! พันตำรวจโทรัตนฤทธิ์ ยินดีด้วย ยังอยู่กองปราบหรือเปล่า”

“ยังอยู่ เกือบสามปีแล้ว งานเยอะมากเลย คนมันล่ากันเยอะ”

นายตำรวจดูนาฬิกาข้อมือ

“เดี๋ยวพี่ต้องไปก่อนแล้ว เอาไว้มีโอกาสคงได้เจอกันอีก ว่างๆ
โทรมาคุยกับพี่บ้างนะ ไปก่อนละ”

“เดี๋ยวผมเดินไปส่ง”

ระหว่างลงบันไดเรือนไปด้วยกัน ทิมพูดถึงงานเลี้ยงฉลองปีใหม่
ซึ่งกว่าจะถึงก็อีกราวสี่เดือน เขาชวนรัตนฤทธิ์ให้ล่วงหน้า งานจะจัดกัน
ที่เรือนไทยนี้ นายตำรวจรับปากว่าจะมาร่วมงาน ทั้งคู่เดินไปถึงรถ
โบกมือลากัน นายตำรวจขับรถยนต์ออกไป

พันตำรวจโทรัตนฤทธิ์ เป็นลูกชายของพลตำรวจเอก รั้งสรรค์
นายตำรวจใหญ่ซึ่งเป็นเพื่อนของเขม คนรุ่นพ่อทั้งรั้งสรรค์และเขม
ต่างถึงแก่กรรมไปแล้ว พบกันวันนี้รัตนฤทธิ์ดูล่ำสันขึ้น เป็นชายฉกรรจ์
แววตาแข็งกร้าวอย่างคนที่เห็นเลือดและความตายมาแล้วหลายครั้ง
เจอหน้าที่ไหนทำให้นึกถึงชายไว้คราที่จมน้ำตายคนนั้นขึ้นมาจากที่

ทิมกลับขึ้นเรือนไปสมทบกับขจร พูดคุยกับอาจารย์และนักศึกษา
จนเวลาสาย ตะวันแผลดกล้า ซอแก้วยกสำรับอาหารมาให้ทุกคน
รับประทาน เสียงโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังขึ้น ทิมมองหน้าจอแล้วกดรับ

เสียงประภพ เพื่อนเกลอของเขา ดังมาจากปลายสาย

“เฮ้ย! ทิม ตอนนี้อยู่ที่ไหนวะ”

“ทำไม มีอะไร” ทิมพูดทั้งซำในปาก

“เงิงอยู่ไหน บอกมาก่อน”

“อยู่บ้านพ่อข้า มีอะไรเธอ”

“ตอนนี้บ้านแป้นแยะแล้ว เงิงต้องรีบมาเดี๋ยวนี้เลย ไม่อย่างนั้น
บ้านแป้นต้องแยะแน่ๆ” น้ำเสียงเพื่อนรื้อนรน

ทิมหัวเราะ

“พวกเงิงนี่หาเรื่องไม่หยุด บ้านแป้นไปรับงานอะไรอีก ซี้ไม่อย่าง
นั้นนะ ให้โดนชะบังก็ตีเหมือนกัน”

“เฮ้ย! นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ ตอนนี้อยู่เมื่องกาญจน์ เรื่องก็
คือมีคนโดนน้ำวนดูดลงไปตายที่ได้น้ำตก เอาศพขึ้นมาไม่ได้ ชาวบ้าน
เชื่อว่ามีอาถรรพ์ ที่นี้บ้านแป้นดันไปรับเงินเขา สัญญาว่าจะทำพิธีให้
แต่ตอนนี้พิธีมันไม่ได้ผล ญาติๆ คนตายเขาไม่ยอมให้นำบ้านออกมา
แกะจะโดนรุมประชาทัณฑ์อยู่ตอนนี้แล้ว”

“ขนาดนั้นเลยหรือวะ” ทิมเริ่มเครียดไปด้วย

“พวกเงิงอยู่ที่ไหนนะ เดียวข้าขับรถไปหา”

ประภพบอกเส้นทางให้เขาขับรถมาตัวจังหวัดกาญจนบุรี แล้วใช้
ทางหลวงหมายเลขสามสองสามขับมาอำเภอทองผาภูมิ จากนั้น
ให้โทรหาประภพอีกครั้ง ทิมนึกคำนวณในใจแล้วคิดว่าคงใช้เวลา
ราวสามชั่วโมง เขาแจ้งข่าวกับอาของเขาแล้วลงจากเรือน เข้าไป
สตาร์ตรถยนต์และขับออกไปทันที

บทที่ ๒

ทีมไปถึงน้ำตกที่เกิดเหตุช่วงบ่าย ท้องฟ้ามีเมฆหนา ฝนปรอยลงมาเป็นระยะ บรรยากาศตึงเครียดมีเสียงผู้หญิงร้องไห้แว่วมา เห็นพระสงฆ์ ตำรวจ เพื่อนๆ ของผู้เสียชีวิตและชาวบ้านจำนวนมากอยู่ริมตลิ่ง นั่งยืนทั่วโขดหินท่ามกลางละอองน้ำเหมือนหมอก สีหน้าทุกคนเคร่งเครียด เห็นน้ำตกอยู่ไกลๆ สายลำธารไหลลดเคี้ยวลงมา น้ำเชี่ยวปะทะแก่งหินนำหวาดเสียว

ประภพออกมาจากกลุ่มคน หน้ากลมสวมแว่นฉายแววตื่นเต้น
“น้ำแบบนี้กำลังลงทำพิธีอีกรอบหนึ่ง ลองไปดูกัน”

เพื่อนคว้าข้อมือทีมพาแทรกผ่านบรรดาไทยมุงเข้าไป หญิงสาวคนหนึ่งขยับที่ให้ทีม บริเวณนั้นเป็นชะง่อนหินผาสองเมตร ธารน้ำตกที่ไหลลดหลั่นลงมาเข้ามาหมุนวนใต้ผาหินเป็นขุนโคลนมองไม่เห็นใต้ผิวน้ำ มีเชือกใหญ่สองเส้นโรยพาดจากชะง่อนผามาถึงฝั่งที่เจ้าหน้าที่นักดำน้ำกู้ภัยสองคนยืนอยู่ เสียงน้ำครืนครื้น

ที่เบื้องหน้า ยืนเด่นเป็นสง่า คือชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ พนมมือหลับตา ลมพัดเสื้อและกางเกงสีขาวสะบัดไปมา เขาคือนายบุญชร หรืออาจารย์แป้นผู้โด่งดังในนิตยสารไลฟ์เวทและพระเครื่องนั่นเอง

ประภพชี้ไปที่แนวแก่งหินถัดขึ้นไป พุดเสียงดังแข่งกับเสียงน้ำว่า

“เอ็งเห็นตรงนั้นไหม ตอนที่เกิดเรื่องมีนักท่องเที่ยงผู้หญิงสองคน เดินจูงมือกันจะข้ามไปถ้ำยรูปปากโน้น เสร็จแล้วคงเสียหลักลื่นหล่น ในลำธารไหลลงมา ขนโชดหินมาเรื่อยๆ แล้วก็โดนดูดเข้าไปในน้ำวน ได้ชะง่อนผานี้ ตอนนี้อย่างเอาศพขึ้นมาไม่ได้เลย ผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว”

“แล้วพวกเอ็งมาที่นี่ได้อย่างไร” ทิมพุด

ประภพกางร่มขึ้นบังฝน

“ข้าจะน้ำแค้นมาพักที่รีสอร์ทไม่ไกลจากที่นี่ นั่นไง ที่ยื่นข้างๆ เอ็งนะ คุณวรินทร์ ลูกสาวเจ้าของรีสอร์ท พอดีว่านักท่องเที่ยงที่ตกลงไปคนหนึ่งเป็นพนักงานในโรงแรมของเธอที่มาเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนๆ คุณวรินทร์ก็เลยขอให้พวกข้ามาช่วย”

ทิมหันไปพบดวงตาของหญิงสาวมองเขาอยู่ ประภพแนะนำว่า

“คุณวรินทร์ นี่เ้าอาจารย์ทิม เออทิม นี่คุณวรินทร์ ผู้อำนวยการบริหารมณฑลรีสอร์ท”

“สวัสดีครับ ยินดีที่รู้จัก” ทิมยิ้มให้

“สวัสดีค่ะ” วรินทร์พุด

หล่อนถือร่มกอดอก ทำท่าคล้ายจะพุดอะไรต่อ แล้วเบนสายตาไปทางอื่น

ขณะนั้นแป้นสวดมนต์จบ นักดำน้ำกู้ภัยสวมหน้ากากดำน้ำ พันเชือกรอบเอวโยงกับเชือกที่พาดชะง่อนผา แล้วค่อยๆ ลอยน้ำเชียว หย่อนตัวลงไปใ้ในแอ่งน้ำวน โดยมีกู้ภัยอีกคนยืนจับเชือกคอยระวังให้คนจำนวนมากรอบข้างไม่กล้าส่งเสียง

นักดำน้ำหายลงไปใ้ในน้ำชั่วครู่แล้วก็โผล่เชือกค่อยๆ ดึงตัวกลับขึ้นมาบนฝั่ง สายหน้าเป็นเชิงว่ายังหาศพไม่เจอ

ทิมเอ่ยกับประภพว่า

“น้ำชุ่มเกินไป ศพคงติดอยู่ได้แรงขึ้นหรืออะไร ถ้ากู้ภัยมองไม่เห็นข้างล่างก็คงยาก”

วันธรรพุดขึ้น

“แล้วคุณสมารถช่วยอะไรได้บ้างไหม ถ้าทำได้ก็ช่วยทำให้เถอะค่ะ ตอนนี้ถ้าไม่พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ว่าจะทำยังไงแล้ว ญาติของน้องพนักงานร้องให้ร้องไห้ที่แพด้านล่าง ร้องจนเป็นลมไปแล้ว อีกเดี๋ยวพอเย็นถ้าหมดแสง เจ้าหน้าที่คงเลิกค้นหา”

ทิมเพิ่งได้คิดว่าตนดูเหมือนหนุ่มออฟฟิศมาเที่ยวน้ำตก สวมเสื้อโปโลกางเกงขาสั้น รองเท้าแตะหนัง ต่างกับอาจารย์แป้นที่สวมลูกประคำวางมาดนักพรตยอติวิทยายุทธ หล่อนคงไม่เชื่อถือเขาเท่าไร เขารู้สึกร้อนรุ่มในหัวใจ อยากให้หญิงสาวประทับใจ

ทิมก้าวออกไปท่ามกลางสายตาเจ้าหน้าที่และไทยมุงจำนวนมาก แป้นเห็นเขาก็ชักสั่นน้ำตานที่ พุดผ่านไรฟันพอได้ยินกันสองคนว่า

“เอ็งมาที่นี่ทำไม จะมาหักหน้าข้าหรือไงวะ”

ทิมถามอย่างแปลกใจ

“อ้าว! แล้วนี่น้ำไม่ได้โดนชาวบ้านกักตัวไว้หรือหรือ”

“กักตัวบ้าอะไร!” แป้นคำรามแข่งกับเสียงน้ำตก

“เจ้าภพโพรไปเรียกเอ็งมาซะใหม่ เอ็งโดนมันหลอกแล้ว!”

ทิมหันไป ประภพหลบตาดูบ ทำที่หันไปคุยกับวันธรร ทิมพึ่งเข้าใจ ต้องถามแป้นว่า

“แล้วน้ำทำอะไรไปแล้วบ้าง ฉันจะได้หาทางช่วยได้ถูก”

“ข้าสวดคาถาขอให้เจ้าปาเจ้าเขาเปิดทางไปหลายรอบแล้ว เอ็งไม่ต้องมายุ่งเลย ข้ามั่นใจว่าอีกสักประเดี๋ยวต้องได้เรื่องแน่ๆ”

“ถ้าฉันذنขอลงอะไรหน่อยแล้วกัน”

เขากลับไปหาวันธรร

“คุณพอจะหาผงบั้งมาให้ได้ไหม เป็นบั้งฝุ่นหรือบั้งทาหน้า บั้งอะไรก็ได้”

หญิงสาวเปิดกระเป๋าสะพายหยิบตลับสีดำนอกมาให้ ใบหน้าของหล่อนงามสะคราญ นัยน์ตาคม ริมฝีปากอ้ม ผอมยาว ทรวดทรงงามกลมกลิ้งอยู่ในชุดสบายๆ เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว กางเกงสแลกสีน้ำตาลอ่อน เมื่อเข้ามาใกล้ได้กลิ่นหอมจางๆ ทิมรู้สึกมีแรง ใจสั่นคล้ายโดนมนต์มหาละลาย

วันธรรเห็นชายหนุ่มถือตลับบั้งมองหล่อนเหมือนเหม่อจึงถามว่า

“ใช้ได้ไหมคะ บั้งผัดหน้า บั้งอย่างอื่นฉันไม่ได้พกในกระเป๋าทิมกลิ่นน้ำลาย

“คะได้ครับ เอ่อ ถ้าหากว่าผมทำบั้งข้างในเสียไป จะเป็นไรไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอให้ช่วยอะไรได้บ้างก็แล้วกัน”

“ผมจะคืนตลับให้เมื่อเสร็จงานนะครับ”

“ไม่ต้องคืนหรอกค่ะ เอาไปเลย” หล่อนพูด

ทิมหันหลังเดินออกมา คิดในใจว่า เขาคงดูยุ่งวุ่นวายปัญญาค่อนมากเลยในสายตาหล่อน

กว่าทิมจะสงบอารมณ์ตัวเองลงได้ ใช้เวลาครู่ใหญ่ ประภพใช้ไขควงชุดบั้งสีครีมจากตลับสีดำนีลหะแล้วบิดเป็นผง จากนั้นช่วยกางร่มให้ ทิมนั่งขัดสมาธิข้างโอดหินที่ค่อนข้างสงบ ภาวนาคาถาหัวใจปถมังไปที่ละคาบคาถา กระทั่งไม่ได้ยินเสียงรอบข้าง เห็นนิมิตผิวน้ำสะท้อนแสงระยิบระยับ แล้วกลายเป็นภาพหยดน้ำค้างติดปลายยอดหญ้าเหมือนฉลุมนต์สุกสว่าง รู้สึกอึ้งอ้อมอึ้งใจมีความสุขอย่างยิ่ง

เขาค่อยๆ ถอนจิตออกจากสมาธิ ลืมตาขึ้น จุ่มนิ้วในขันแบ่ง วาด “มหาเมฆ” ลงบนแผ่นหินเหมือนเขียนสระอุกลงไปหกตัว พร้อม ร่ายคาถากำกับไปด้วย ในบรรดาคาถาอาคมที่ทิมเรียนจากพ่อ เขารู้จัก คัมภีร์ปถมังมากที่สุด มหาเมฆเป็นขั้นตอนหนึ่งในการลบผงปถมัง มีอานุภาพสรวงตบะเดชะ แผลอานุภาพข่มศัตรู เมื่อมีผีป่าผีดงตนใด ปิดบังไม่ให้เห็นศพด้านล่าง

พอวาดเสร็จ ทิมกวาดรวบเศษผงแบ่งไว้ในฝ่ามือ รู้สึกร้อนผ่าว ลูกขึ้นกำหนดจิตก้าวไปถึงริมตลิ่งใกล้ชะง่อนผา เสียงน้ำลั่นครืนละออง กระเจายาวไปทั่ว คนบริเวณนั้นไม่มีใครสนใจเขาเว้นแต่วันธร ชายหนุ่ม ก้มลงจุ่มฝ่ามือละลายผงแบ่งลงในกระแสน้ำขุ่นคล้ำ เพ่งจิตอยู่ชั่วครู่ แล้วลุกขึ้น กลับมาข้างโขดหินที่เดิมเสีย

ทิมกวาดตามองหาแป้น แต่ไม่เห็นว่าอยู่ตรงไหน แป้นคงออก จากบริเวณนั้นไปแล้ว ไม่มีชาวบ้านคนใดแสดงท่าทีคุกคามหรือกักตัว นำชายของเขาไว้ แสดงว่าที่ประภพพูดไม่ใช่เรื่องจริง

ชั่วครู่ต่อมา มีใครบางคนอุทานขึ้น

“เฮ้ย! น้ำใสขึ้นแล้ว”

กระแสน้ำวนที่เคยขุ่นค่อยๆ จางลง แลเห็นทะเลลงไปด้วยด้านล่างได้ มากขึ้น เริ่มเห็นภูมิประเทศได้น้ำ

ประดาน้ำก๊วยสองคนจัดแจงโหนเชือกลงไปในน้ำอีกรอบ เมื่อน้ำ ใสขึ้นก็ควานหาไม้ยาก ไม่นานก็ช่วยกันนำศพหญิงสาวมาไว้บนตลิ่งรวม จำนวนสองศพ หน้าขาวเหมือนนอนหลับ ศพหนึ่งยังสวมเสื้อชูชีพสีส้ม อยู่เลย ไม่รู้ว่าศพไหนเป็นคนของโรงแรม

วันธรเอามือปิดปาก น้ำตารื้น ทิมอยากเข้าไปสอบถาม แต่คาด ว่าหล่อนคงมีงานที่ต้องจัดการอีกหลายอย่าง อีกทั้งเขาไม่อยากจะให้ใคร ชักถามเรื่องคาถาอาคม จึงสะกิดชวนประภพแทรกตัวออกมาจากกลุ่มคน

“น้ำแป้นไปไหนแล้วละ” ทิมถาม

“แกงอนตูปองนั่งเรือไปต่อรถกลับรีสอร์ตแล้ว” ประภพเอ่ยยิ้มๆ

“ไม่เป็นไรหรอก น้ำแป้นคุ่มดีคุ่มร้ายแบบนี้แหละ แต่แห่ม! ข้าแปลกใจนะว่า ทำไมเอ็งถึงดูไม่ค่อยโกรธเท่าไรเลยที่ข้าหลอกเอ็งมาที่นี่”

ทิมเบิกตาโต

“เออ จริงด้วย เอ็งนี่เลวจริงๆ หลอกให้ข้าขับรถมาตั้งไกล แถมยังต้องนั่งเรือต่อมาด้วย”

“ทำไมเอ็งยิ้มไม่หยุดมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว” ประภพชี้หน้าเขา

“เห็นอะไรสวยๆ งามๆ ไม่ได้เลียนะเอ็งนี่”

ทิมหัวเราะ ชกไหล่เพื่อนเบาๆ

“เอ็งนี่ฉลาดเหมือนหมาเลย อันที่จริงแล้วข้าต้องขอบใจเอ็งมากกว่า พวกชีวิตที่ศน์ตอนนั่งเรือมานี่สวยงามมากจริงๆ”

“แค่วิวสวยจริงๆ เหนอ”

“ไม่ใช่หรอก” ทิมยิ้มกริ่ม

“ว่าที่แม่ของลูกข้าสวยยิ่งกว่า ฮ่าฮ่าฮ่า”

หางตาเขาเหลือบเห็นอะไรแวบๆ เลยหันไป พบวรินทร์อยู่ด้านหลัง หัวใจทิมแทบหยุดเต้น นัยน์ตางามมีแววดุๆ อย่างไม่พิกุล

ประภพรีบพูด

“อ่า ทิม เดี่ยวข้าไปดูทางนั้นก่อนนะ เดี่ยวมา” พูดจบเพื่อนแผ่นออกทันที

วรินทร์เอ่ย

“ฉันจะมากถามคุณว่า คุณจะกลับกรุงเทพฯ ยังไง จะให้รถของรีสอร์ตเราไปส่งไหม”

ทิมคลำหน้าอกตัวเอง ไม่รู้จะพูดอะไร อ้าปาก แล้วหุบลง

“คุณขับรถมาเองใช้ไหมคะ” หญิงสาวถาม

ทิมพยักหน้า

“อ่า-ใช่ครับ ไซ้ แหะแหะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขับรถดีๆ ไซ้คืนนะคะ” หล่อนยิ้มเล็กน้อย หมุนตัว
เดินกลับไป

ตัวอย่าง

บทที่ ๓

พนักงานหญิงที่จมน้ำเสียชีวิตอยู่ฝ่ายบริการลูกค้า เพิ่งเข้ามาทำงานไม่กี่เดือน เป็นคนจากจังหวัดอื่น หลังจากวันพรุ่งนี้ไปร่วมงานศพ และให้เงินช่วยครอบครัวเรียบร้อยแล้ว หล่อนรู้สึกเศร้าสลดอยู่อีกหลายวัน ตั้งแต่ซื้อโรงแรมแห่งนี้ราวสองปีมาแล้วไม่เคยเกิดเหตุร้ายติดกันอย่างนี้เลย

เช้าวันนี้วันพรุ่งนี้ประเพณีอาหารเช้าที่ลานระเบียงหลังบ้านพัก โดยมี มณฑา มารดาของหล่อนนั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย อากาศเย็นสบาย เห็นแสงขอบฟ้ายามเช้าเรืองรองที่ทิวเขาไกลลิบ

วันพรุ่งนี้ว่ามณฑาจับสังเกตอยู่ในที่สุดแม่อีกเอยขึ้นว่า

“มีอะไรหรือเปล่า หน้าตาเครียดจังเลย”

วันพรุ่งนี้ว่ามณฑาถาม ลอยนหายใจ

“ก็เื่อพวกบ้านแม่ใหญ่ ลูกแกละ เอาข่าวโรงแรมเราที่ผู้ขายบีบคอแฟนแล้วกระโดดตึก ไปแปะในหน้าเพจมณฑารีสอร์ท แม่ดูเจตนาเขาสิ อย่างนี้จะไม่ให้หนูโมโหได้ยังไง” หล่อนหมายถึงเมียหลวงของพ่อเลี้ยงซึ่งเป็นนักธุรกิจใหญ่

มณฑาจับกาแฟ โบกมือ

“อย่าไปถือสาพวกนั้นเลย ยังไงเขาไม่ขวางที่พ่อให้เงินเรามาซื้อ

โรงแรมก็ตีถมไปแล้ว”

วรินทร์แค้นยืม

“แม่ก็ตีแต่คิดอย่างนี้ ถึงได้เป็นเมียน้อยเขาตลอดชาติ”

คำพูดนั้นทำให้อีกฝ่ายเสียใจไป วรินทร์หันไปมองดอกลีลาวดี สีขาวปนเหลืองเต็มต้น อารมณ์เศร้าและโกรธบีบรัดจนมวนในท้อง มณฑาวางถ้วยกาแฟ ลูกขึ้นเก็บจานตัวเองเข้าไปในบ้าน

วรินทร์เหม่อมองแนวขอบฟ้าอยู่ชั่วครู่ แล้วถอนหายใจ ลูกตามเข้าไป

มณฑาอยู่ในครัว ล้างมือที่อ่างล้างจาน วรินทร์เข้าไปกอดด้านหลัง พิมพ์ว่า

“แม่...หนูขอโทษ หนูไม่น่าพูดอย่างนั้นเลย”

มณฑายิ้มน้อยๆ

“เอาเถอะ ฉันชินแล้วละ ก็ฉันเลี้ยงเธอมาแบบนี้เองนี่นา”

“เรามีกันอยู่สองคนนะแม่ ไม้รู้จะตายจากกันไปเมื่อไร หนูควร จะพูดกับแม่ให้ดีๆ”

มณฑาหันมากอดลูกสาว จูบหน้าผากลูกหลัง น้ำตาคลอ วรินทร์ก็สะอื้นเบาๆ ที่อกแม่

ชั่วครู่ต่อมา มณฑาประคองใบหน้าหล่อน แวดตาของแม่ อ่อนโยน พูดว่า

“แม่ต้องชอบใจเธอมากกว่า ที่ทั้งถีบ ทั้งดัน ให้แม่หลุดออกมา จากครอบครัวใหญ่ ถ้าไม่มีเธอ แม่ก็คงไม่กล้าตัดสินใจซื้ออสังหาริมทรัพย์ไหนจะเงินก้อนสุดท้ายของเรา ยังไม่นับหนี้ในธนาคารอีกตั้งเท่าไร”

วรินทร์พยักหน้า ยิ้มทั้งน้ำตา

“เราจะทำให้สำเร็จนะแม่ โรงแรมนี้ต้องไปได้ หนูจะไม่ให้แม่ กลับไปทนทรมานอย่างนั้นอีกแล้ว”

หลังอาหารเช้า วรันรชัรบรณนตฺยุโรบอกจากรั้วบ้านพัก
ข้ามสะพานที่สองไปตามถนนหลักมุ่งไปหน้าริสอร์ต พอผ่านสะพาน
ที่หนึ่งหล่อนเลี้ยวรถลงถนนย่อยทางซ้ายมือ แล่นไปจอดที่หน้าอาคาร
สัมนนา

อาคารสองชั้นหลังนี้เจ้าของเดิมปลูกสร้างอย่างดี วรันรชัรบรณนตฺยุโร
ทุกอย่างไว้ตามสภาพที่ซื้อมา เพียงทาสีใหม่และจัดสวนเพิ่มเติมเท่านั้น
พอขึ้นบันไดเข้าไปชั้นล่าง ฝั่งซ้ายเป็นผนังกระจกยาวตลอดแนว
มองออกไปเห็นวงเวียนสวนอังกฤษและเขาวงกตพุ่มไม้ ฝั่งขวาเป็น
ห้องสัมนนาสองห้อง แต่ละห้องจุคนได้เจ็ดสิบคน ติดป้ายทองเหลือง
ชัดเจน ‘ห้องอัคร’ และ ‘ห้องปลั่งกัน’

วรันรชัรบรณนตฺยุโรกระจกข้างห้องสัมนนา ออกไปสวนดอกไม้
ภายนอก สว่างสดใส เสียงนกร้องแว่วมาไกลๆ จริยานั่งไขว่ห้างที่ม้านั่ง
ยาว ใบบนเก้าอี้แดดมีแววอ้อมคล้ายกำลังดื่มด่ำกับดอกไม้ในสวน

วรันรชัรบรณนตฺยุโร

“เป็นไงพี่ บรรลุธรรมหรือยัง”

จิริยาอ้อมยิ้ม

“เกือบแล้วละ แต่พอดีเธอเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน”

วรันรชัรบรณนตฺยุโร กอดอก ถอนหายใจ

จิริยาถามว่า

“เป็นอะไร ยังคิดเรื่องนั้นอยู่อีกหรือ”

วรันรชัรบรณนตฺยุโร แล้วทิ้งลง

“ทำไมวันนั้นลูกค้าคนนั้นต้องเรียกฉันขึ้นไปหาด้วย เขาโทรมาที่
รีเซพชั้นดั่งหลายครั้ง แต่ไม่ได้โทรบอกพ่อแม่ตัวเอง” วรันรชัรบรณนตฺยุโร

“ไม่เข้าใจเลย พอแฟนตายแล้ว ทำไมไม่หนีไป ทำไมถึงทำ
แบบนั้น”